

“Şaşş gözler, tuhaf sözler”

“Bana bak, sınavda kâğıdını göstermezsen fena olur!” dedi Burhan, ön sırada oturan arkadaşının ensesine doğru.

Mehtap bu tehdidi ciddiye almadı. Ondan bir kötülük gelmeyeceğini iyi biliyordu. Başını arka sıraya doğru hafifçe çevirdi. “Kâğıdında gördüğünü doğru dürüst yazabilecek misin?” diye dalga geçti.

Bu şakayı umursamadı Burhan, sınavlarda çoğu zaman böyle geçer not alırdı. Zaten Mehtap da en yüksek notu ben alayım derdinde değildi. Bu tür yardımlaşmalar her arkadaş grubunda olduğu gibi onların da sınıfında olağandı. Birinci dönemde yaşadıkları şurup kâbusu arkadaşlıklarını daha da pekiştirmiş, dayanışmanın dozu artmıştı.

Burhan, Marjinal’in dedesinin hazırladığı ilaçlar sayesinde eski sağlığına kavuşmuş görünüyordu. Kısa zamanda okula dönüp tembel öğrenciler arasındaki yerini almıştı. Sınavlarda çoğu zaman Mehtap’ın yazdıklarına bakardı.

Cevapları pek anlamadan ve anlamaya da çalışmadan kendi kâğıdına aktarırdı. Bu aşırma işini bir fotokopi makinesinden farksız yaptığı için harf hatalarını, noktalama yanlışlarını da aynen alıyordu.

Bir kez edebiyat dersinde Sevda Hanım yazılı kâğıtlarını masaya koymuş ve iki kâğıdı diğerlerinden ayırıp sınıfa şöyle bir bakmıştı.

“İçinizde kendine özgü düşünceler üretebilen çok az kişi var.”

Sonra ayırdığı iki kâğıda bakarak Mehtap ve Burhan’ın adını okumuştı. Bütün sınıf bu ikisinin kendine özgü düşünceler üretebilenler kategorisine girdiğini sanmıştı önce. Ama düş kırıklığı cümlenin sonunda geldi.

“İkinizin cevapları o kadar benziyor ki bilmeyen biri ikiz kardeş olduğunuzu ve telepati kurarak yazdığınızı sanabilir. Bir şiirin harfi harfine aynı biçimde yorumlanması akıl alır gibi değil.” demişti.

Mehtap, “Birlikte çalışmıştık hocam,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı ve başardı da.

Sevda Hanım’ın kopyadan kuşkulananmaması ve bu safça tutumu saygınlığını azaltsa da sevilen öğretmenler listesinin en başında yer almaya devam etti.

Mehtap o günkü tarih sınavında da aynı sorunu yaşamamak için yeniden uyardı Burhan’ı:

“Bak, cevapları yazdıktan sonra bir iki kelimeyi değiştir bari. Eşanlımlı başka şeyler yaz. Herkes Sevda Hanım gibi düşünmez, hoca durumu çakarsa ikimize de sıfır verir.”

Burhan sıkıntıyla buruşturdu yüzünü. “Ya bir de oturup eşanlam mı düşüneceğim?”

Mehtap hâlâ umutluydu Burhan'dan.

“Zor değil ki ben 18. yüzyıl yazmışsam sen 18. asır de mesela.”

“Onlar eşanlamlı mı?”

“Üfff Burhan, üfff ya...”

Mehtap'ı bunaltsa da ne yapması gerektiğini anlamıştı delikanlı. Sınavda gözlerini şaşkınlıkla edeceğine oranda kaydırmış, arkadaşının yazdığı her şeyi kendi kâğıdına aktarmıştı. Şimdi iş bazı sözcüklerin eşanlamını bulup değiştirmeye kalmıştı. Gözleri cümleleri taramaya başladı. İşte bir tane bulmuştu: rejim. Annesinden kaç kez duymuştu, biraz kilolu olan annesi “Rejim yapıyorum.” derdi sık sık ve Burhan bunun ‘diyet’le aynı anlamda olduğundan emindi. Cümlenin yeni hali artık şu biçimdeydi:

“Yeni siyasi diyetler ortaya çıktı.”

Bu kadarla kalmamalıydı, biraz daha baktı kâğıdına. “Sömürgecilik isim değiştirerek mandacılık adı altında devam etti.” cümlesine ilişti gözü. Buradaki ‘manda’yı değiştirebileceğini düşündü, çünkü babaannesinden biliyordu ki manda camız demekti. Onu da “camızcılık” yazarak halletti. Ama akli biraz karışmıştı. Birinci Dünya Savaşı ile hayvancılık arasında nasıl bir ilişki olabilirdi ki? Belki de Mehtap yanlış yazmıştır diye düşündü, ama bu konuya daha fazla kafa yormak istemedi. Mehtap böyle yazdığına göre bir bildiği vardı herhalde. Hem yorulmuştu da, sınıftan bir an önce çıkıp bahçede lak lak edecek birkaç kişi bulmalıydı. Geçer not alacağını düşünerek masaya kâğıdını bırakan ilk öğrencilerden biri oldu.

Neyse ki Zafer Bey sınav kâğıdı okumaktan hiç mi hiç hoşlanmazdı, yalnızca şöyle bir göz atar, birkaç tanıdık sözcük yakaladı mı kimseyi incitmeyecek notlar verirdi. Şurup soruşturmasında sorumlu tutulup müdür yardımcılığından alındığından bu yana keyfi yoktu. Derslere gönülsüz giriyor, bir biçimde saat doldurmaya çalışıyordu. Arada bir, depodaki şurup bidonuna greyfurt ve çilek suyunu kimin doldurduğunu düşünüyor, ama bir türlü cevabı bulamıyordu.

Marjinal de biliyordu öğretmenin kâğıtları üstünkörü okuduğunu. Bu nedenle cevabını bilmediği sorulara karşılık, bildiği bambaşka bir konuyu düzgün cümlelerle uzun uzun yazdı. Kâğıdın iki yüzünü de doldurup masaya bıraktı. Zafer Bey yüzünü buruşturarak baktı kâğıda.

“Roman gibi ne yazdın öyle?”

“Başka türlü anlatamıyorum hocam,” dedi Marjinal.

“Anlaşılan beni düşünen yok aranızda.”

Ezgi söze karıştı. “Ben az ve öz yazıyorum hocam, merak etmeyin.”

Bahçeye çıkan Marji, Burhan’a doğru yürüdü. Hafta sonu gidecekleri film için buluşma ayarlamaları gerekiyordu. Listeye aldıkları film Kapiland sinema sektörünün büyük projelerinden biriydi. Aylar öncesinden başlamıştı reklamı.

“Muhteşem efektler varmış filmde, adamlar bu işi biliyor oğlum,” dedi Burhan, Marjinal’e.

Muzipçe gülümsedi Marjinal. “Evet haklısın, Kapiland bilir işini.”

Bahçe nöbetçisi olan biyoloji öğretmeni Ekrem Bey de okul merdivenlerindeydi. Çoğu zaman yaptığı gibi elleri arkasında kaygısızca güneşleniyordu. Bizimkilere seslendi:

“Sınavdan mı çıktınız çocuklar?”

“Evet hocam,” dedi Burhan, “tarih sınavı.”

“İyi geçti mi bari?”

Burhan açık sözlüydü, özellikle de Ekrem Bey’e karşı. “Bunu Mehtap’a sormalı, o doğru yazmışsa ben de doğru yazmışımıdır,” dedi gülerek.

“Senin diplomaya da Mehtap’ın adını yazarız artık,” diyerek kantine doğru uzaklaştı Ekrem Bey.

Bu sırada Ezgi ve Mehtap da sınavdan çıkmış arkadaşlarının yanına gelmişti. Burhan elini Ezgi’nin omzuna attı.

“Sınıfın en cici kızıyla çıktığıma hâlâ inanmıyorum ya,” dedi gülerek. Sonra Mehtap’a döndü. “Bu kez dediğin gibi yaptım, eşanlamlı kelimeler kullanıp değişik cümleler yazdım.”

“Aferin!” dedi Mehtap.

Marjinal gülümsedi.

“Matematik sınavında eşanlam aramana gerek kalmayacak neyse ki.”

Ezgi az önceki iltifatın etkisiyle Burhan’ı savunmak istedi. “Onun matematiği iyidir bi kere.”

Burhan bu övgünün altında kalacak değildi. “Senin de iyi tatlım. Söyle bakalım, on altının yarısı kaç?”

“Salak mıyım ben ya, ne var bunda, sekiz tabii ki.”

“Bilemedin, beş altın.”

Ezgi’nin suratı asıldı. “Aman ne komik, ergen şakası yapacak kadar düşürdün seviyeni yani.”

Mehtap güldü. “Sınirlenme kızım, ergenlikten çıkmamak iyidir.”

Ezgi boş boş baktı. “O niye ki?”

“Herkes daha anlayışlı oluyor,” dedi Mehtap, sonra Ezgi’nin kulağına eğildi. “Annem diyor ki, erkekler ömür boyu ergenlikten çıkamazmış.”

“Hadi ya!”

Burhan ve Marjinal kızların ne konuştuğunu deli gibi merak etmişlerdi. Sinirlenen Burhan, Marjinal’in kulağına eğilip gizli bir şey söylüyormuş gibi yaptı.

Mehtap ona bakıp Ezgi’ye döndü.

“Demiştin değil mi? Şunların haline bak.”

O anda çalan teneffüs ziline iki kızın kahkahası da karıştı.

“KGK’nın B planı”

Aydınlıkevler Lisesi’nin şamatası devam ederken Kapiland’ın başkenti Marshall’a akşam karanlığı çökmüştü. Başkan Bud, ofisinin penceresinden pırl pırl ışıklar içindeki kente baktı. Her şeyi doymak bilmez oburluğu ile yutan kent, elektriği de kusacak kadar çok kullanıyordu. Evlerden, iş kulelerinden, parklardan, caddelerden, eğlence yerlerinden ışık fışkırıyordu. Bir kralın tacında parlayan mücevherler gibi renk renk. Başkan Bud arkasındaki koltukta oturan yardımcısı Sagar’a döndü.

“Bu kenti seviyorum. Gecesini, gündüzünü, her halini seviyorum,” dedi.

Bud, KGK’nın, yani Küresel Güven Kurumu’nun başkanıydı. KGK’nın amacı dünyadaki tüm halkların Kapiland’a karşı içten bir sevgi duymalarını sağlamaktı. Bu inanç ve güven sağlandığında bütün işlerini, ticaretlerini kolaylıkla hallediyorlardı. Bir ülkeye haksız yere savaş açtıklarında

bile karşı çıkan olmuyordu. İnsanlar onların her yere demokrasi götürme hakkı olduğunu düşünüyordu.

Ülkesi adına gerçekten de önemli işler başarmıştı Başkan Bud ve bu nedenle kimse beş yıldır bu koltuktan almamıştı onu. Başarısız olduğu tek olay Türkiye'deki anti-row şuru-buyla ilgiliydi. Bu şurubu ücretsiz olarak Türkiye'ye uçaklar dolusu yollamışlar, ama birkaç marjinal liseli yüzünden sevinçleri kısa sürmüştü. Bütün Türkiye şurubun sakıncalı olduğunu, tüketime yönelttiğini ve sağlık sorunlarına yol açtığını öğrenmişti. Böylece Türkiye'de Kapiland'a karşı güvensizlik baş göstermeye başlamıştı; özellikle de gençler arasında. Her ne kadar sinema filmleriyle, bilgisayar oyunları, çılgın şarkıcılarıyla fethettikleri insanlar olsa da bunu yeterli bulmuyordu Kapiland yönetimi. Doymak bilmez iştahları tam teslimiyet istiyordu.

Kapiland'daki tüm kurumlarda olduğu gibi KGK'nın da başarısız olan bu A planına karşı B planı elbette vardı, yalnızca B mi, Z planları bile vardı.

Sagar'ın sağ bacağı sıkıntıdan sallanmaya başlamıştı. Buraya B planı için çağrıldığını tahmin etmişti, ama odaya girdi gireli Başkan Bud eften püften şeyler konuşup durmuştu. Yok bu kenti seviyormuş da, gecesi de güzelmiş gündüzü de... Bunları mı konuşacaklardı yani? Sallanan bacağını eliyle durdurdu ve artık konuyu kendisi açtı.

“Türkiye'deki şu çocuklar için planınız nedir?”

Bud, yeniden kent ışıklarına baktı. Bu ışıkların sürekli yanması gerekiyordu, sürekli ve daha da çoğalarak. Bunu sağlamanın yolu da güç kaynağını ara vermeden beslemekten geçiyordu. Dünya üzerindeki etkilerini azaltacak hiçbir

şeye izin veremezlerdi. Birkaç lise öğrencisini yola getirmek zor değildi.

Sagar'ın sağ bacağı yanıtız kalan soru üzerine yeniden sallanmaya başladı. Aslında öfke duyuyordu Bud'a, başarısız olsun istiyordu. Onu bir biçimde alt ederse kendisinin aynı göreve getirilme şansı artacaktı. Bu nedenle akıl almaz bir öneride bulundu:

"Efendim, bu çocukları ortadan kaldırmak bizim için sorun olmaz. Siz emir verin yeter."

Bud, pencerenin önünden ayrılıp görkemli koltuğuna oturdu. Bu koltuğun gücünün farkındaydı ve Sagar'a bunu hatırlatırcasına geniş geniş yaslandı arkasına.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Böyle mi sağlanır küresel güven?"

Sagar'ın yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. "Yapmadığımız şey mi?"

"Cinayet bize bir şey kazandıracaksa hiç sorun değil Sagar, ama kaybedeceksek aptalca. Benim planım öyle değil. Biz bu çocukları kazanacağız, onları buraya alacağız, Kapiland'a."

Sagar şaşırdı, başkanın fıldır fıldır dönen gözbebeklerindeki planı anlamaya çalıştı.

"Onları buraya almak? Nasıl yani?"

Bud dirseklerini masaya dayayıp gülerek yardımcısına baktı.

"Kapiland fırsatlar ülkesi değil mi? Rüyalar ülkesi! İşte onlara bu rüyayı yaşama şansı vereceğiz. Tıpış tıpış gelecekleler, kendi ayaklarıyla."

Sagar'ın surati asıldı, başkanın yüzündeki övgü bekleyen, ukala mimikleri umursamadı.

“Yardımcın olarak daha fazla ayrıntı duymak isterim.”

“Canım her zamanki gibi, biz başka ülkelerdeki pek çok gence, zeki insanlara, başarılı çocuklara burs vermiyor muyuz? Türlü nedenlerle onur ödülü, gurur ödülü vermiyor muyuz?”

“İyi ama, bunlar daha lise öğrencisi, mezun bile olmadılar.”

“Hiç fark etmez, zaten bize yaz tatili yeter, iki ay onları konuk ederiz. Marjinal ve o kız, neydi adı?”

“Mehtap.”

“Hah, o ikisi mutlaka gelecek buraya, planım hazır Sagar. Ülkelerine geri döndüklerinde bizim gönüllü elçimiz olacaklar, rüyalar ülkesi Kapiland'ı öve öve bitiremeyecekler.”

“Davetiye mi yollayacağız? Nasıl alacağız ikisini?”

Güldü Başkan Bud.

“Hayır, davetiye yollarsak gelmezler. Başka bir yol var.”